

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 838/2015
29.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.Ж., због кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ж., адвоката Л.О., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину К бр.707/13 од 28.08.2014. године и Вишег суда у Неготину Кж1 17/15 од 08.06.2015. године, у седници већа одржаној дана 29.09.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ж., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Неготину К бр.707/13 од 28.08.2014. године и Вишег суда у Неготину Кж1 17/15 од 08.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину К бр.707/13 од 28.08.2014. године окривљени С.Ж. оглашен је кривим због извршења кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у одређеном износу од 20.000,00 динара коју је дужан да плати суду у року од 3 месеца рачунајући од дана правноснажности пресуде, и одређено да уколико окривљени наведену новчану казну не плати у датом року од 3 месеца иста ће бити замењена казном затвора и то тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом обавезан је окривљени С.Ж. да суду на име паушала плати износ од 4.000,00 динара, а приватном тужиоцу Д.С. на име трошкова кривичног поступка укупан износ од 62.460,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом извршења.

Пресудом Вишег суда у Неготину Кж1 17/15 од 08.06.2015. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног С.Ж. и његовог браниоца адвоката Л.О. те је пресуда Основног суда у Неготину К бр.707/13 од 28.08.2014. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног С.Ж., адвокат Л.О., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, док из образложења произилази да се захтевом указује и да дело које је предмет оптужбе није кривично дело дакле и на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане одлуке укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, с тим да се нареди да се предмет додели у рад другом судији.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ж. је неоснован.

Бранилац окривљеног С.Ж. у захтеву наводи да се побијане пресуде заснивају на доказу на коме се према одредбама ЗКП пресуда не може заснивати – на фотокопији кривичне пријаве коју је окривљени поднео против приватног тужиоца и на приватној тужби приватног тужиоца.

Окривљени С.Ж. је оглашен кривим због извршења кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ учињеног на штету приватног тужиоца Д.С., па имајући у виду да је приватни тужилац у доказном поступку саслушан у својству сведока, а имајући у виду и одбрану окривљеног, очигледно је да би и без извођења писмених доказа била донета иста пресуда, због чега по ставу Врховног касационог суда супротно наводима у захтеву за заштиту законитости, није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП. Што се тиче приватне тужбе, иста представља оптужни акт овлашћеног тужиоца, на основу кога је донета пресуда, а не доказ па су и ови наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ж. оцењени као неосновани.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену навода захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног С.Ж. којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, обзиром да се у образложењу наведене повреде оспорава и полемише са чињеничним утврђењима првостепеног суда, што у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног.

Из напред наведених разлога донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**